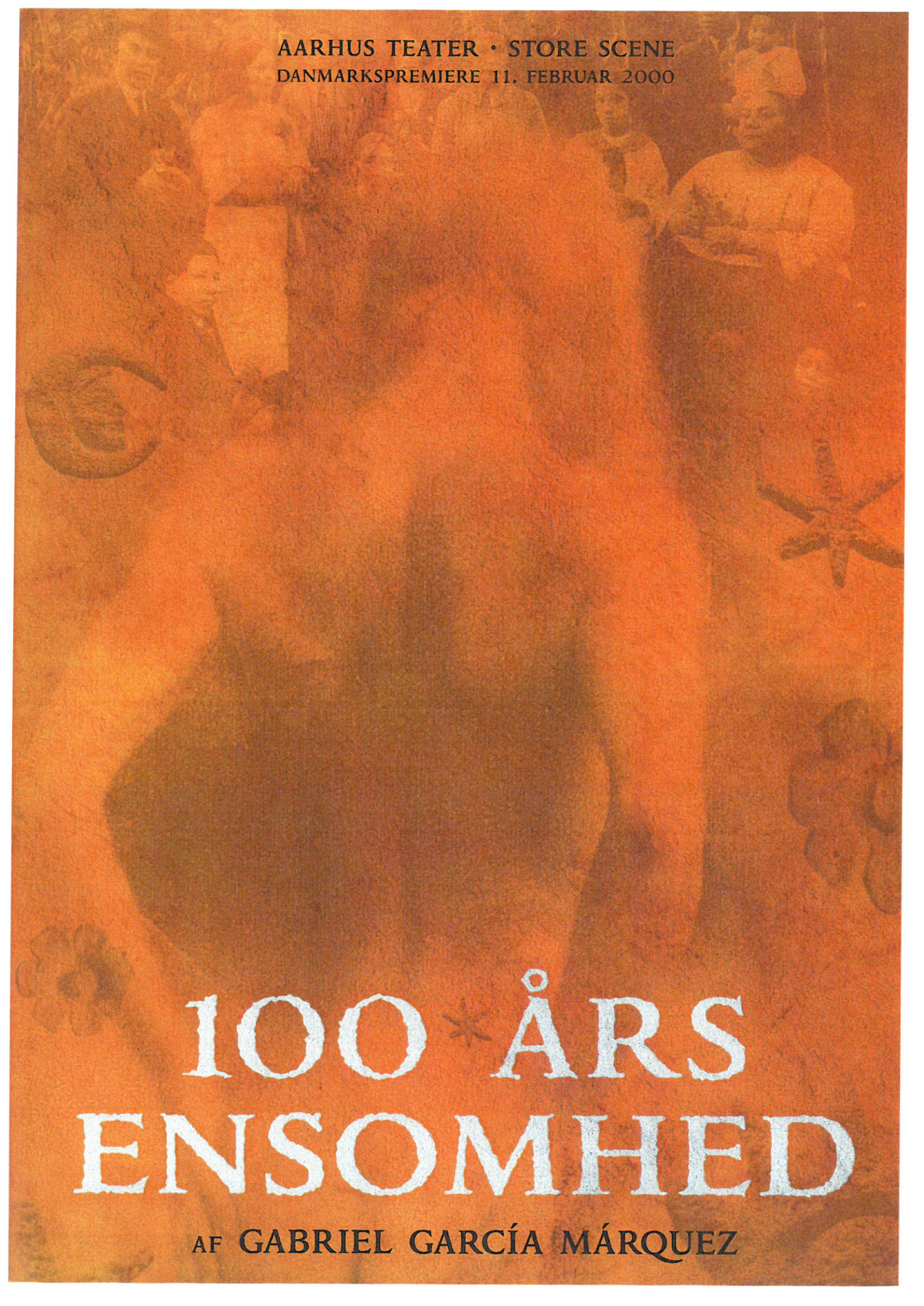

AARHUS TEATER • STORE SCENE
DANMARKSPREMIERE 11. FEBRUAR 2000

100 * ÅRS ENSOMHED

AF GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

SLÆGTSTAVLE 100 ÅRS ENSOMHED

URSULAS TANTE gift med JOSÉ BUENDÍAS ONKEL
far søn med bruskhale i proptækkertacon – dør da
hans ven slagteren hugger den af med en partetørkse

JOSÉ ARCADIO BUENDÍA, Macondos grundlægger • URSULA IGUARÁN, hans kone

Deres børn: JOSÉ ARCADIO • AURELIANO • AMARANTA • REBEKKA (adoptivbarn)

ARCADIO, José Arcadios barn med PILAR TERNERA

AURELIANO JOSÉ, Aurelianos barn med PILAR TERNERA
Barnet passes af hans kone RÉMEDIOS og efter hendes død
adopteret af AMARANTA

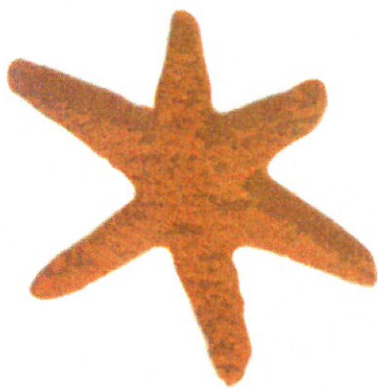
RÉMEDIOS DEN SKØNNE • JOSÉ ARCADIO DEN ANDEN • AURELIANO DEN ANDEN
Arcadios børn med SANTA SOFÍA AF BARMHJERTIGHEDEN

Pigen med kælenavnet MEME, af moderen kaldet RENATA • JOSÉ ARCADIO • AMARANTA URSULA
Aureliano den Andens børn med FERNADA DEL CARPIO

AURELIANO, kaldet AURELIANO ELSKEREN, er Memes søn med Babilonia

AURELIANO ELSKEREN og AMARANTA URSULA
– far søn med bruskhale i proptækkertacon

Amaranta Ursula dør i barselssæng. Sønnen, som mor ville kalde RODERIGO
og far AURELIANO, dør kort efter fødslen og dermed fuldblyrdes slægtens
forbandelse, som der står skrevet i Nostradamus' pergament:
Den første i slægten er bundet til et træ, og myrerne er ved at fortære den sidste

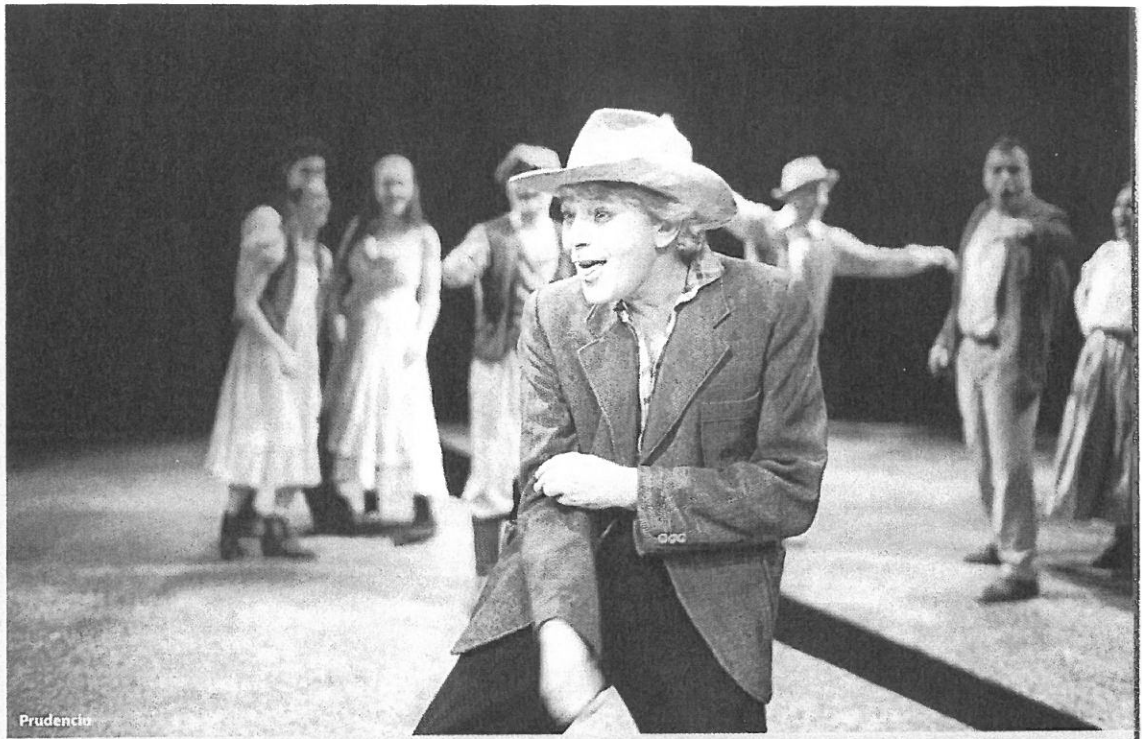

SYNDEFALDSMYTEN

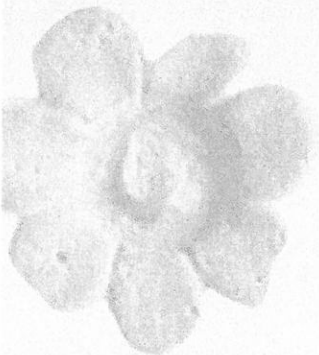
Beretningen om Adam og Evas ulydighed og udvisning fra Edens Have er meget central for den kristne tro. Disse to levede oprindeligt, som de første mennesker, i paradiset. Gud havde skabt dem til at leve her, og der var kun én regel, de ikke måtte overtræde, nemlig den, at de ikke måtte spise af "træet til kundskab om godt og ondt". Satan i slangens skikkelse fristede dem imidlertid; de overtrådte denne regel, og i vrede over dette smed Gud dem ud af Paradiset.

Den mytiske historie om syndefaldet lærer os, at de grundlæggende betingelser for det menneskelige liv ikke lader sig ændre. De er nemlig udtryk for menneskets egen vilje, som den blev udtrykt hos Adam og Eva. De er resultatet af det valg, som mennesket har gjort – og som det gør igen og igen – nemlig at det hellere vil leve uden Guds nærvær, end i det paradys Gud oprindeligt havde skabt. Men konsekvenserne af Adam og Evas handling – syndefaldet – var også, at menneskets natur for evigt var præget af det onde, og dette fænomen har man i teologien valgt at kalde for arvesynden. Efter Adam og Evas synd ville alt være tabt for menneskeheden, hvis ikke Gud i sin kærlighed havde genoprettet vort forhold til ham. Dette skete i hans inkarnation i Jesus Kristus, og ved dennes lidelse, korsfæstelse, død og opstandelse.

Prudencia

Ursula Iguarán & José Arcadio Buendía

OM ENSOMHEDENS FORFATTER

“Jeg begyndte at skrive ved et tilfælde, måske bare fordi jeg ville bevise over for en af mine venner at min generation duede som forfattere. Så faldt jeg i fælden og blev ved med at skrive, fordi jeg kunne lide det, og derefter blev jeg for alvor hængende, fordi jeg holdt mere af at skrive end af noget andet i verden”.

Gabriel García Márquez, Nobelpristager 1982

Gabriel García Márquez er født i 1928 i Aracataca ved Colombias caraimiske kyst, som søn af en telegrafist og ud af en børneflokk på 16. De første år af sit liv boede han hos sine bedsteforældre, og deres univers udgør en stor del af baggrunden for personer og miljøer i hans bøger. De hårrejsende historier, som hans bedstemor fortalte ham om overnaturlige begivenheder, genfærd og spådomme, på samme måde, som hun fortalte om hverdagsagtige ting, blev senere en del af inspirationen til *100 års Ensomhed*. Hans bedstefar var en realistisk, jordnær personlighed, som han havde et meget nært forhold til.

Bedstefaderen var veteran fra den sidste af de store colombianske borgerkrige, “De Tusind Dages borgerkrig” (1899-1901). Interessen for denne historiske begivenhed, og hvad den kom til at betyde, spiller en stor rolle i samtlige Gabriel García Márquez’ værker.

Da han var 13 år gammel, blev García Márquez sendt til hovedstaden Bogotá for at blive student og påbegyndte siden et jurastudium i overensstemmelse med hans fars ønske. Men han havde altid haft en opslugende interesse for litteratur, og da han en dag læste Kafkas *Forvandlingen* – hvilket han selv beskriver som en veritabel åbenbaring – opgav han sit jurastudium for at give sig til at beskæftige sig med litteratur og skrive selv.

20 år gammel vendte han tilbage til Colombias kystegn, til Cartagena, hvor han fik arbejde som journalist og senere ernærede sig som leksikon- og lærebogssælger. Han flyttede til byen Barranquilla, hvor han ligeledes arbejdede som journalist. Miljøet i Barranquilla blev til stor inspiration for beskrivelsen af byen Macondo i *100 års Ensomhed*.

García Márquez blev udenrigskorrespondent i Europa, og var på dette tidspunkt efterhånden blevet en kendt korrespondent og tidsskriftskribent i Colombia, men var stadig ukendt i resten af verden og skrev endnu litteratur “til skuffen”. I Paris

levede han i en periode en meget kummerlig tilværelse, da avisen *El Espectador*, som han arbejdede for, blev lukket af det colombianske diktatur. I denne periode skrev han *Ingen skriver til Obersten*; historien om en gammel krigsveteran, der venter på brevet med pensionen, som aldrig kommer. I løbet af 50’erne og 60’erne arbejdede han dels i Colombia, dels forskellige andre steder, bl.a. i Caracas, New York og Mexico.

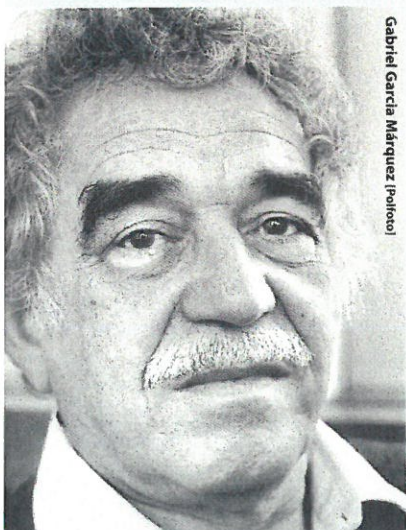
I disse år blev blandt andet novellesamlingen *Mamá Grandes Begravelse* og romanen *Ondskabens Tid* til. Alle bøgerne blev udgivet med besvær og trykt i beskedne oplagstal.

Der skulle altså gå mange år og en hel del værker, før García Márquez endelig i 1967 slog igennem med romanen *100 års Ensomhed* – beretningen om familien Buendía og deres by Macondo, “det u-forjættede land”. Og det blev et gennembrud af dimensioner, da romanen gik sin sejrsgang først i Argentina, siden i Latinamerika og endelig i resten af verden – også i Danmark, hvor García Márquez vel nok er kommet til at stå som indbegrebet af latinamerikansk litteratur. Først efter gennembruddet med *100 års Ensomhed* blev hans øvrige værker kendt og oversat uden for Latinamerika.

100 års Ensomhed kom desuden til at udgøre en del af den såkaldte “boom-litteratur”; den latinamerikanske litteratur, der pludselig i 60’erne blev kendt i resten af verden. Sammen med forfattere som Mario Vargas Llosa og Carlos Fuentes kom Gabriel García Márquez til at placere et stort kontinent på det litterære verdenskort og skabe tradition for den særligt “latinamerikanske” litteratur, en tradition, forfattere som f.eks. Isabel Allende er arvtagere til.

Inspirationen

García Márquez’ stærke interesse for Kafka er allerede nævnt. Den Kafka’ske påvirkning er måske tydeligst i novellesamlingen *Den blå Hunds Øjne*.

Gabriel García Márquez (foto: [uafkendt])

Rebekka & Pietro Crespi

Ursula

Blandt anmeldere fremhæves desuden ofte en kraftig påvirkning fra engelsksprogede forfattere som James Joyce, Virginia Woolf, Graham Greene og i særdeleshed William Faulkner.

I sine helt unge dage var García Márquez desuden optaget af de unge "vilde" nye colombianske digtere, som under indflydelse af især den chilenske digter Pablo Neruda, havde dannet en gruppe, der hed "Piedra y Cielo" ("Sten og Himmel"), en litterær oprørske og eksperimenterende gruppe, der ville gøre op med romanticismen og nyklassicismen. Desuden nævner han selv de franske og russiske romanforfattere, de spanske barokdigtere og de græske tragedieforfattere, navnlig Sofokles, som sin inspirationskilde.

Magien og realiteten

Gabriel García Márquez har – om nogen – været udnævnt til eksponent for den særlige litterære genre, som – i hvert fald i Europa – er blevet døbt "magisk realisme": En særlig latinamerikansk litteraturform, hvor mirakuløse og overnaturlige begivenheder blandes med hverdagsagtige i en ny harmoni, formidlet i en fabulerende og "eksotisk" fortællestil.

Om dette forhold har García Márquez selv sagt, at det er en delvis misforståelse: Der er ikke én linje i hans værker, der ikke er baseret på virkeligheden, fordi hverdagen i Latinamerika lærer menneskene, at livet i virkeligheden er fuldt af underlige ting.

Og alt, hvad han har skrevet, tager afsæt i ét konkret synsindtryk, eksempelvis en sørgeklædt mor og hendes datter, han en dag så stige ud af et tog. Det, Márquez skriver om, er livet som det vitterligt leves, og som det fortælles – ganske som da han voksede op hos sine bedsteforældre.

På denne måde bliver litteraturen en fremstilling i kode af virkeligheden, "en slags spådom om verden", som García Márquez har udtrykt det.

Mærkelige begivenheder er altså ikke blandet ind i fortællingerne for at give dem et anstrøg af noget eksotisk. Der er snarere tale om, at Márquez' værker er præget af en meget konkret påvirkning fra et bestemt miljø, nemlig det caribiske område, som er en rig blandingskultur, der besidder en stærk og levende mundtlig fortælletradition, og hvor efterkommere af mennesker fra alle egne af verden lever med mærkværdige begivenheder som en del af hverdagen. Samt, ikke mindst, under ekstreme naturforhold; noget, der også altid er særdeles nærværende i García Márquez' værker.

"Magisk" realisme eller ej – en opfordring skal hermed være givet til (hvis man da ikke allerede har gjort det) at stifte nærmere bekendtskab med en forfatter, hvis værker først og fremmest er en kilde til stor, stor nydelse.

At 100 års *Ensomhed* kom til at stå som kendetegn for hele Gabriel García Márquez' forfatterskab, er muligvis ikke helt ►

100 ÅRS ENSOMHED OG ANDRE HISTORIER
AF GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ UD GIVET PÅ DANSK

Den Blå Hunds Øjne, noveller skrevet mellem 1947 og 1955
Hvirvelstorm, roman 1955

Hundrede års Ensomhed, roman 1967

Mamá Grandes Begravelse, noveller 1975

Partriarkens Efterår, roman 1977

Ingen skriver til Obersten, roman 1979

Historien om et bebudet Mord, roman 1981

Kærlighed i Koleraens Tid, roman 1985

Ondskabens Tid, roman på dansk 1985

Generalen i sin Labyrint, roman 1989

Tolv Vandrehistorier, noveller 1992

Om Kærlighed og andre Dæmoner, roman 1994

Beretning om en Bortførelse, roman 1996

Den utrolige og sørgelige Historie om den troskyldige Eréndira og om hendes ryggesløse Bedstemor, udvalgte fortællinger, på dansk 1988

Kærlighedserklæring til en siddende Mand, kvindemonolog

En meget gammel Herre med kæmpestore Vinger, dukkefilm frit efter Márquez' novelle

Duften af Guava, samtaler med Gabriel García Márquez / af Plinio A. Mendoza 1983.

retfærdigt. Sikkert er det dog, at netop ensomheden, betragtet som et menneskeligt grundvilkår, er et tema, der går igen i hele forfatterskabet. Vil man læse om ensomheden, kærligheden, magten og æren, beskrevet som hos ingen anden forfatter, – så skal man læse Márquez.

Forfatteren har i dag bolig i både Europa og Mexico og har i mange år været en særdeles aktiv goodwill-ambassadør for det caraimiske og centralamerikanske område. Gabriel García Márquez har haft mange statsoverhoveder blandt sine personlige venner, blandt andet er han en god personlig ven af Fidel Castro, – et forhold, der ofte har været genstand for ophedet debat. Imidlertid har Márquez holdt fast ved sit venstreorienterede udgangspunkt og ved den holdning, at kunsten og verden skal og må have noget at sige hinanden.

I 1982 blev Gabriel García Márquez tildelt Nobelprisen i litteratur, for, som det hed i Det Svenske Akademis motivering "sine romaner og noveller, hvor det fantastiske og realistiske forenes i en rigt sammensat fantasiverden, der afspejler et kontinents liv og konflikter".

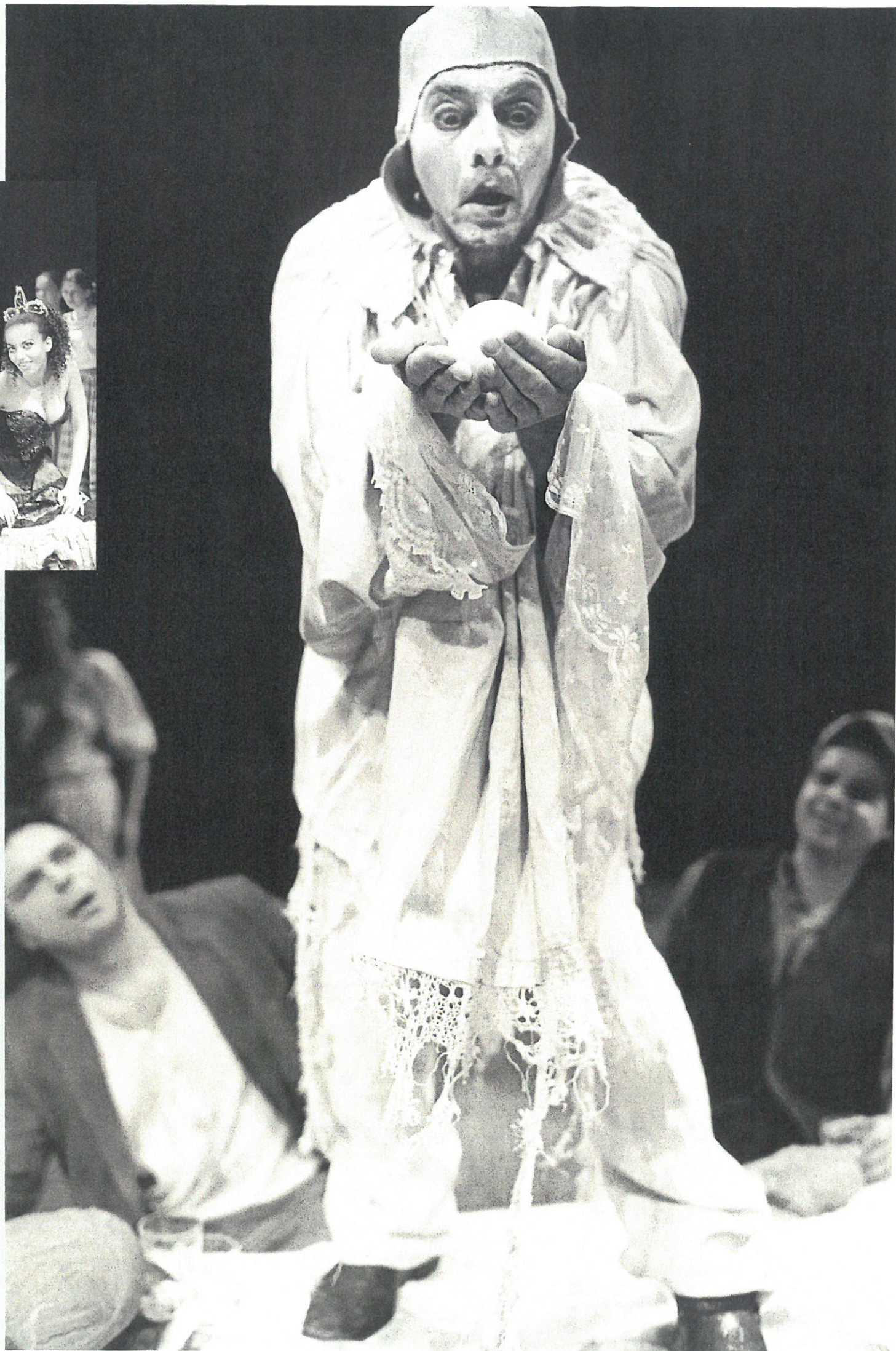
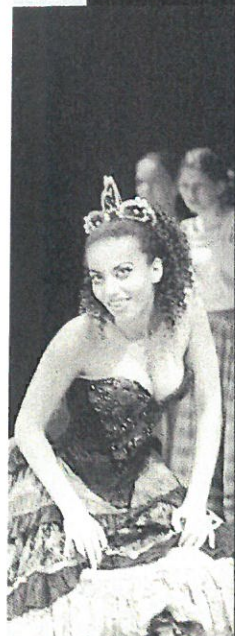

Apicius & zigøjnerne

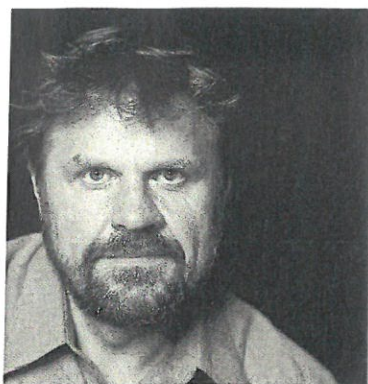
Márquez sluttede sin Nobelpris-tale med ordene:

"På en dag som denne sagde min læremester William Faulkner på dette sted: "Jeg nægter at acceptere menneskehedens endeligt". Jeg ville ikke føle mig værdig til at stå på denne plads, som har været hans, hvis jeg ikke var fuldt bevidst om, at den kolossale katastrofe, som han nægtede at acceptere for 32 år siden, nu for første gang siden menneskehedens oprindelse ikke er andet end en simpel, videnskabelig mulighed. Stillet over for denne skræmmende virkelighed som i al menneskets tid må have syntes som en utopi, føler vi, der opfinder fortællinger, og som tror på det hele, at vi har ret til at tro, at det stadig ikke er for sent at give sig i kast med at skabe den modsatte utopi. En ny og udjævnende livets utopi, hvor ingen kan bestemme over andre, end ikke hvordan de skal dø, hvor kærligheden virkelig er vis, og hvor lykken er mulig, og hvor slægter, der er dømt til hundrede års ensomhed, endelig og for altid kan få en anden chance på jorden".

Nanna E. Holm er 29 år og stud.mag. i spansk og religionsvidenskab ved Aarhus Universitet.

● Hans Rosenquist

● Kari Gravklev

● Niels Emil Larsen

100 ÅRS ENSOMHED

BAG

med et omfattende virke som freelance iscenesætter i Danmark, Sverige og Norge, har han været medforfatter til flere fagbøger om teater og har oversat fransk dramatik og poesi. Hans var leder af Svalegangen 1975-76, rektor for Skuespillerskolen ved Odense Teater 1980-83 og teaterchef på Rogaland Teater i Stavanger 1989-90. Hans har udover undervisning på alle Skandinaviens teaterskoler undervist psykisk syge børn og voksne, læger og plejepersonale på psykiatriske hospitaler i Sverige og Danmark. Opgaver for Den jyske Opera, TV-teatret og Radio Teatret samt igangsætter og instruktør af store totalteaterprojekter, bl.a. *Narrespillet* i Ridehuset Århus og *Liv i Fattiggården* på Fattiggården i Svendborg for Baggårds-teatret er at finde blandt Hans Rosenquists mangeartede opgaver.

I september 1999 tiltrådte Hans Rosenquist stillingen som rektor for Skuespillerskolen ved Aarhus Teater.

Kari Gravklev

– scenograf og kostumetegner

Kari er bosat i Oslo og har gennem 25 år arbejdet i teaterbranchen, hvor hun har udført omkring 300 produktioner i teater og opera i ind- og udland med norske og udenlandske instruktører.

Hendes repertoire spænder fra antikkens dramaer til moderne dramatik, men hun har især arbejdet med tragediegenren.

Kari har været fastansat scenograf på Det Norske Teater i Oslo siden 1990, ved siden af bliver det også til freelance-opgaver i ind- og udland. Hun har tidligere gæstet Aarhus Teater med *Kannibalerne* og *Rita* tilbage i 1980'erne.

Kari Gravklev har desuden designet de 4000 kostumer til åbnings og afslutningsseremonierne af OL i Lillehammer '94.

Som en anerkendelse af sit arbejde har Kari Gravklev fået tildelt den norske stats Kunstnergarantiløn.

Guttorm Guttormsen

– komponist

Guttorm Guttormsen er født 1950 i Mo i Rana, Norge, og har siden 1993 været bosat i Langesund i Telemarken.

Guttorm er musiker og komponist med saxofon, fløjte og klarinet som hovedinstrumenter, og han er en erfaren jazzmusiker med flere pladeindspilninger både med egne bands og andres.

Guttorm har medvirket på en mængde indspilninger som studiemusiker samt i diverse radio og tv-udsendelser. I sin egenskab af jazzmusiker er han at finde på alle norske jazzfesti-

valer og han modtog i 1979 Buddy Prisen som årets jazzmusiker i Norge.

Guttorm Guttormsen har komponeret musik til alle genrer, fra symfoniorkester, kor, korps, bigbands og til viser. Han har været musikalsk leder og komponist ved Teater Ibsen i Skien, Telemarken siden 1975 og har komponeret musik til over 100 teaterforestillinger ved alle Norges teatre samt opgaver i Sverige.

Guttorm Guttormsen har modtaget flere priser for sin musik: Telemark Fylkes Kulturpris (1989), Norsk Hydros Kulturpris (1990), Rana kommunes Kulturpris (1985), Skien bys Pris (1991) samt diverse stipendier.

Niels Emil Larsen

– cheflysdesigner

Egentlig er Niels Emil Larsen mest tilfreds, når publikum først opdager, at han er med på en forestilling, når de har læst det i programmet. "Det bedste lysdesign er det, som ingen lægger mærke til" udtaler den 59-årige oprindeligt uddannede elektriker, som har gjort det til en levevej at tænde og slukke lyset på Aarhus Teaters fem scener.

Siden efteråret 1969 har Niels Emil Larsen været med til at opbygge Aarhus Teaters lys-tekniske udstyr, og hurtigt efter sin ansættelse fik han lov til at sætte lys på nogle af forestillingerne på Studioscenen.

Debuten på Store Scene fandt sted i 1974 i forbindelse med urpremieren på Ernst Bruun Olsens *Postbudet fra Arles*, og siden har Niels Emil Larsen tryllet med lyset i et utal af forestillinger. Nævnes kan bl.a. store musicals som *Chicago* (1976), *Sweet Charity* (1980), *Den forbudte Planet* (1991), *Crazy for You* (1997), skuespil som *Alfa og Omega* (1980), *Nøgne Masker* (1987), Shakespeare-projekterne på Scala (1989/90), *Odysséen* (1994), *Engle i Amerika* (1995), tre gange *Rocky Horror*, med scenografen Steen Lock-Hansen, og foruden mange andre – denne aften's forestilling – *100 års Ensomhed*.

Som lysdesigner træder Niels Emil Larsen til på en produktion, når scenografen afleverer sin dekorationsmodel, og sammen med instruktøren diskuterer de den ønskede afvikling af lyset og eventuelle special effects.

At være lysdesigner er efter Niels Emil Larsens opfattelse en opgave for den kreative del af hjernen, og det har han koncentreret sig om siden 1992, da han overlod til andre at tage sig af den administrative side af jobbet.

Med udgangen af jubilæumssæsonen 2000/2001 forlader Niels Emil Larsen Aarhus Teater som fast lysdesigner, men han vil fortsat vende tilbage hertil i forbindelse med enkelte krævende teateropgaver.

Hans Rosenquist

– iscenesættelse, oversættelse og bearbejdelse

Hans Rosenquist har mange gange gæstet Aarhus Teater. 1984-89 var han fast tilknyttet som dramaturg og iscenesætter. I de senere år har han bl.a. iscenesat *Vinden i Piletræerne*, *Odysséen*, *Kærlighed på Krim* og senest Arthur Millers *En Sælgers Død* og Euripides' *Bakkanterne*.

I sin egenskab af dramaturg og iscenesætter har Hans Rosenquist været optaget af ny dansk dramatik, dog er han også fuldt fortrolig med det klassiske repertoire og blev i 1992 hædret med Holberg Medaljen for flere store opsætninger på Grønnegårdsteatret i København.

Hans Rosenquist (f. 1949) startede sin karriere med en instruktøruddannelse i Frankrig, før han tog skuespiller- og instruktøruddannelsen på Statens Teaterskole. Sideløbende

100 ÅRS ENSOMHED

Baseret på Gabriel García Márquez' roman
Cien años de soledad

Danmarkspremiere ... 11. februar 2000

Forestillingens varighed ... 2 timer 30 min. inkl. pause

Isenesættelse, oversættelse og
bearbejdelse for Aarhus Teater ... Hans Rosenquist
Efter et scenisk forlæg af ... György Schwajda

Dramaturg ... Ryszard Taedling
Scenografi ... Kari Gravklev
Maske og sminke ... Agneta von Gegerfelt
Komponist ... Guttorm Guttormsen
Koreografi ... Esa Alanne
Lysdesign ... Niels Emil Larsen
Lyddesign ... Kim Engelbrecht

Ursula Iguarán ... Anne-Vibeke Mogensen
José Arcadio Buendía ... Henning Olesen
Amaranta, første datter ... Sofie Pallesen
Rebekka, adoptivdatteren ... Lotte Munk
José Arcadio, første søn ... Mikkel Vadsholt
Aureliano, anden søn ... Jan Linnebjerg

Arcadio ... Anders Holst (e)
Prudencio ... Lars Høy
Melchíades ... Kim Veisgaard
Zigøjnersken ... Laura Allen Müller (e)
Dansende zigøjner ... Anders Baggesen
Apicius, zigøjner ... Victor Marcussen
Pietro Crespi, pianoinstallatør ... Johannes Hillersborg (e)
Pilar Ternera ... Merete Voldstedlund
Visitación, indianer, husholderskehusholderske ... Stinne Hedrup
Moscote, politidomme i Macondo ... Hother Bøndorff
Handelsmanden ... Holger Ø. Kristensen (e)
Officeren ... Lars B. Pihl (e)
Rémedios ... Tammie Bergholdt/
Ursula Hessner Marcussen
Folk i Macondo ... Uffe Kristensen
Anders Baggesen
Hother Bøndorff
Victor Marcussen
Brita Ann Larsen (e)
Laura Drasbæk (e)
Camilla Lohmann (e)
Anders Holst (e)
Laura Allen Müller (e)
Lars B. Pihl (e)
Holger Ø. Kristensen (e)

Statister ... Sigrid Ragna Aare Nielsen-Boreas,
Sophie Villesen, Pelle Hessner
Marcussen, Sofia Egeris Pedersen,
Louise Maaetoft Ravn

Musiker ... Rainer Ladewig

(e) 3. års-elever på Skuespillerskolen
v/Aarhus Teater, som har scenetjeneste
på 100 års Ensomhed

Aureliano, José Arcadio
Rebekka & Amaranta

& Ursula Iguarán

Musikken er indspillet i Aarhus Teaters lydstudie:
 Guttorm Guttormsen (keyboards, flygel, klarinet,
 altsax, fløjte, trommer), Henrik Hou (trompet).
 Teknik: Kim Engelbredt

José Arcadio & Zigojpersken

Forestillingsleder ... Bruno Nielsen-Boreas
Regissør ... Eva Soby
Suffli ... Birgitte Hansen
Afvikling lys ... Bo Høgh Jensen/Knud Jacobsen
Afvikling lyd ... Line Bjergø/Benny Holm Henriksen
Sceneteknik ... Knud Brodersen, Hans Birger Hansen, Keld Kjær Jørgensen, Jacob Rosenberg
Teatermaler ... Anne-Marie Kjær
Leder af snedkersal ... Kai Johansen
Kostumierer ... Hanne Gissel, Mehmet Hilmi
Kostumeassistent ... Gurli Radich
Frisør ... Britta Høxbro
Rekvisitører ... Viggo Bay, Steen Jonassen
Teaterforlag ... Nordiska Strakosch Teaterforlaget ApS

Teknisk chef ... Jens Ravn
Kontorchef ... Ralf Rudfeld
Dekorationschef ... Jørn Walsøe
Teatersekretær & markedsføringschef ... Leif Due
Teaterchef ... Palle Jul Jørgensen

Programredaktion ... Jørgen Heiner, Agnete Krogh og Leif Due
Foto fra afsluttende prøver ... Jan Jul
Plakat & program lay-out ... Smidstrup Grafisk Bureau
Tryk ... CC Print

Grundet sygdom på dagen for fotografering optræder
 Kim Veisgaard ikke på billederne i programmet.

A A R H U S T E A T E R S S P O N S O R E R

Aarhus Teater er
støttet af Århus Amt

Rémedios, Aureliano, Visitación & Ursula

100 ÅRS ENSOMHED OG MAGISK REALISME

Den litterære form "magisk realisme" tager udgangspunkt i realismen. Den er udsprunget i Latinamerika og hæftes bl.a. på Gabriel García Márquez og Isabel Allende. I magisk realisme blandes forskellige udtryksformer, det kan være myter, eventyr, åndemani og politisk/historisk bevidsthed. Stilen er præget af fortælleglæde, mange maleriske detaljer og fabulerende træk.

Genren magisk realisme som verdensomspændende litterær betegnelse, slog igennem i 1967 med udgivelsen af *100 års Ensomhed*, og verdens øjne blev åbnet for kvaliteterne i den latinamerikanske litteratur.

Karakteristisk er den fragmenterede fortælleform, der folder dele af helhedsbilledet ud som en vifte, mens fortællingen indholdsmæssigt udgør en helhed, der er styret af en overordnet mening.

Indenfor den vestlige kulturkreds er magisk realistiske tekster ofte blevet placeret i genren post-modernisme. Magisk realisme kan umiddelbart opfattes som et dualistisk begreb, som rummer modsætningen mellem det overnaturlige/magien på den ene side og det naturlige/realistiske på den anden. Denne modsætning ophæves, idet de overnaturlige elementer beskrives som det naturligste i verden – mens realismen beskrives på en eksotisk og magisk måde – ofte ved hjælp af stilistiske virkemidler. Stilistisk benytter den magiske realisme sig ofte af modsætningsfigurer, hyperbler, usædvanlige ord og ordsammenstillinger. Tematisk kredser den magiske realisme om tilværelsens store eksistentielle emner – genren kan derfor ses som et forsøg på at skrive moderne myter.

MÁRQUEZ' SYDAMERIKANSKE RØDDER

De ældste vidensbyrd om mennesker i Sydamerika er ca. 23.000 år gamle.

Allerede i det 16. årh. begyndte portugiserne at kolonisere kystområderne, mens spanierne trængte ind i Bolivia og Peru fra nord, og inkariget blev tilintetgjort i disse områder. Sydamerika blev inddelt i et spansk og et portugisisk område, og europæisk kultur og romersk-katolsk religion blev indført. På samme tid begyndte indførelsen af negerslaver fra Afrika. I de følgende århundreder blev befolkningen stærkt blandet og består i dag af indianere, mestizer, sorte og hvide.

Efterhånden opstod der modsætninger mellem kolonierne i Sydamerika og deres moderlande. I 1810-25 løsrev de sig fra Spanien og Portugal. Det portugisiske område dannede 1822-89 kejserriget Brasilien, mens de spanske dele snart splittedes i ni republikker: de britiske, franske og nederlandske områder i Guyana forblev kolonier til efter 2. verdenskrig. Siden slutningen af det 19. årh. har Sydamerika været amerikansk interesse-sfære, og ved dannelsen af den nuværende amerikanske samarbejdsorganisation – Organization of American States (OAS) lykkedes det – i 1948 USA at holde andre staters indflydelse ude fra Sydamerika. I 1981 blev ALADI (Asociación de Estados Americanos) oprettet med henblik på at regulere told- og handelsskatter mellem medlemslandene under hensyntagen til deres forskellige udviklingsniveau – indtil har de fleste stater i kortere eller længere perioder været styret af militærdiktatur.

Colombia i dag

Republikken Colombia blev dannet i 1819, hvor den også omfattede Ecuador, Venezuela, Peru og Panama. I 1829 rev Venezuela sig løs, og i 1830 fulgte Peru efter, hvorefter det resterende område i 1831 konstitueredes som republikken Ny-Granada, som omfattede det nuværende Colombia og Panama. De følgende årtier blev indenrigspolitisk nærmest kaotiske, idet folket deltes i en liberal og en konservativ (katolsk) gruppe. Dette

medførte flere forfatningsændringer, indtil 1886-forfatningen skabte en 50-årig politisk rolig periode. I 1899-1902 udbød der borgerkrig, og genopbygningen var kun lige begyndt, da Colombia i 1903 ramtes af en endnu større krise; adskillelsen fra Panama, foranlediget af USA's interesser i kanalen.

Det konservative parti, som havde regeret Colombia i det meste af det 19. årh., beholdt magten til 1930, da de liberale tog styret og gennemførte en omfattende socialreform. Begge de store partier led af indre splittelse. "La Violencia" (1948-53) et femårigt barbari, som hærgede såvel på landet som i byerne, førte flere steder til organisering af guerillagrupper som modstand mod politiet og efterfulgtes af militærdiktatur indtil 1957, hvor de liberale og de konservative gik sammen om at styrte militærregeringen. Partierne indgik en overenskomst med karakter af forfatning, "Frente Nacional", hvorefter de fra 1958 skiftedes om magten. Betingelsen herfor var, at det til enhver tid siddende regeringsparti blandt sine ministre havde flere repræsentanter fra modpartens parti.

Det lykkedes dog ikke at udrydde guerillaerne, som nu havde antaget nye skikkelser i form af agrarister, kommunister eller Castro-tilhængere; i mere yderligtgående tilfælde mao-ister eller sågar regulære forbryderbander. Modellen levnedde ikke mulighed for, at oppositionspartierne kunne komme til orde, og regeringen var for længe om at gøre noget ved situationen omkring den ekstreme fattigdom og marginaliseringen af store dele af befolkningen.

I 1974 blev partikampen genoptaget, men nye magtfaktorer var kommet til: højre- og venstreorienterede terrorister samt de mægtige kokainbaroner, hvis karteller fungerede som stater i staten med eget militær. Fra midten af 1980'erne har landets store illegale handel med narkotika, især med eksport til USA, været et problem, som også har inddraget højstående politikere og embedsmænd. Præsident César Gaviria gik først i 1990'erne energisk frem mod såvel terrorister som kokainbaroner.

I 1991 blev en ny forfatning underskrevet, udformet som et samarbejde mellem indianere, venstreorienterede grupper, afvæbnede guerillagrupper, religiøse minoriteter og repræsentanter for de traditionelle myndigheder. Forfatningen er nu åbenlyst mere demokratisk end den forrige og har tillige sikret et nyt institutionelt forsoningsgrundlag.

I 1993 blev narkobaronen Pablo Escobar dræbt, men manglen på en effektiv politisk opposition til at kritisere magthaverne fastlåste situationen i landet. I 1994 nægtede den nyvalgte præsident Ernesto Samper at gå af, trods anklager om at hans valgkampagne var finansieret af narkobagmændene. Den konservative Andrés Pastrana blev i 1998 valgt til præsident på løfter om at føre landet ud af de borgerkrigsagtige tilstande, hvor guerillaer (med FARC som den største), med alle midler søgte at bekæmpe den siddende regering. I september 1998 indledte Pastrana direkte forhandlinger med FARC og den anden store guerillagruppe ELN. I januar 1999 lagde FARC forhandlingerne på is med krav om, at Pastrana indenfor tre måneder opløste den højreekstremistiske og paramilitære organisation Colombias Forenede Selvforsvarsstyrker (AUC) i den såkaldte afspændingszone. I februar 1999 gik Pastrana ind på at forlænge den militære tilbagetrækning.

Sammenstødene mellem militær og guerillagrupper fortsætter i afsidesliggende egne af landet, og kampen mod narkoproducenter og -eksportører optrappes. En kamp som har krævet hundredevis af dødsofre blandt dommere, ministre, præsidentkandidater, militær- og politifolk samt civile.

Trods det fremstår Colombia i dag som et land i forandring, med en tydelig materiel fremgang og en sundere økonomi, og med evnen til at opnå en fornuftig balance i de vanskeligste kriser, om end fjernt fra at løse dem.

I januar 1999 blev det plagede land tillige ramt af det alvorligste jordskælv siden 1875, hvor over 2000 menes omkommet.

Pietro Crespi & Amaranta

José Arcadio Buendía & Ursula Iguarán

LATINAMERIKAS ENSOMHED

Det er forståeligt, at rationelle talenter i denne del af verden, der eksalteret betragter deres egne kulturer, opdager at de ikke har gyldige midler til at tolke os. Det er kun naturligt, at de insisterer på at måle os med egen målestok, mens de glemmer, at livsvilkårene ikke er ens for alle, og at vores søgen efter identitet er lige så vanskelig og blodig, som den var for dem. Ved at fortolke vores virkelighed gennem mønstre, som ikke er vore egne, opnår man kun at gøre os endnu mere fremmede, endnu mindre frie, endnu mere ensomme. Ærværdige Europa ville måske være mere modtageligt for indtryk, hvis man prøvede at se os i lyset af vores egen fortid. Hvis bare man huskede, at det tog London 300 år at bygge den første bymur og yderligere 300 år at få den første biskop; at Rom kæmpede i et mørke af uvished, indtil en etruskisk konge forankrede byen i historien; og at lykkeriddere fra det i dag fredfyldte Schweiz, som trakterer os med milde oste og apatiske ure, så sent som i det 16. årh. spredte død og ødelæggelse i Europa. Endog da renæssancen

var på sit højeste, plyndrede og dræbte 12.000 landsknægte i den kejserlige hærns tjeneste 8.000 af Roms indbyggere.

Det er ikke min mening at personificere illusionerne om Tonio Kröger, hvis drømme om at forene et kysk nord med et passioneret syd, Thomas Mann lovpriste her for 53 år siden. Men jeg tror på, at de klarsynede europæere, som også kæmpede her for et mere retfærdigt og menneskeligt hjemland, kunne hjælpe os meget bedre, hvis de tog deres syn på os til genovervejelse. Solidaritet med vores drømme vil ikke få os til at føle os mindre alene, så længe den ikke omsættes til konkrete handlinger af retmæssig støtte til alle de folkeslag, som har overtaget illusionen om at få deres eget liv i fordelingen af verden.

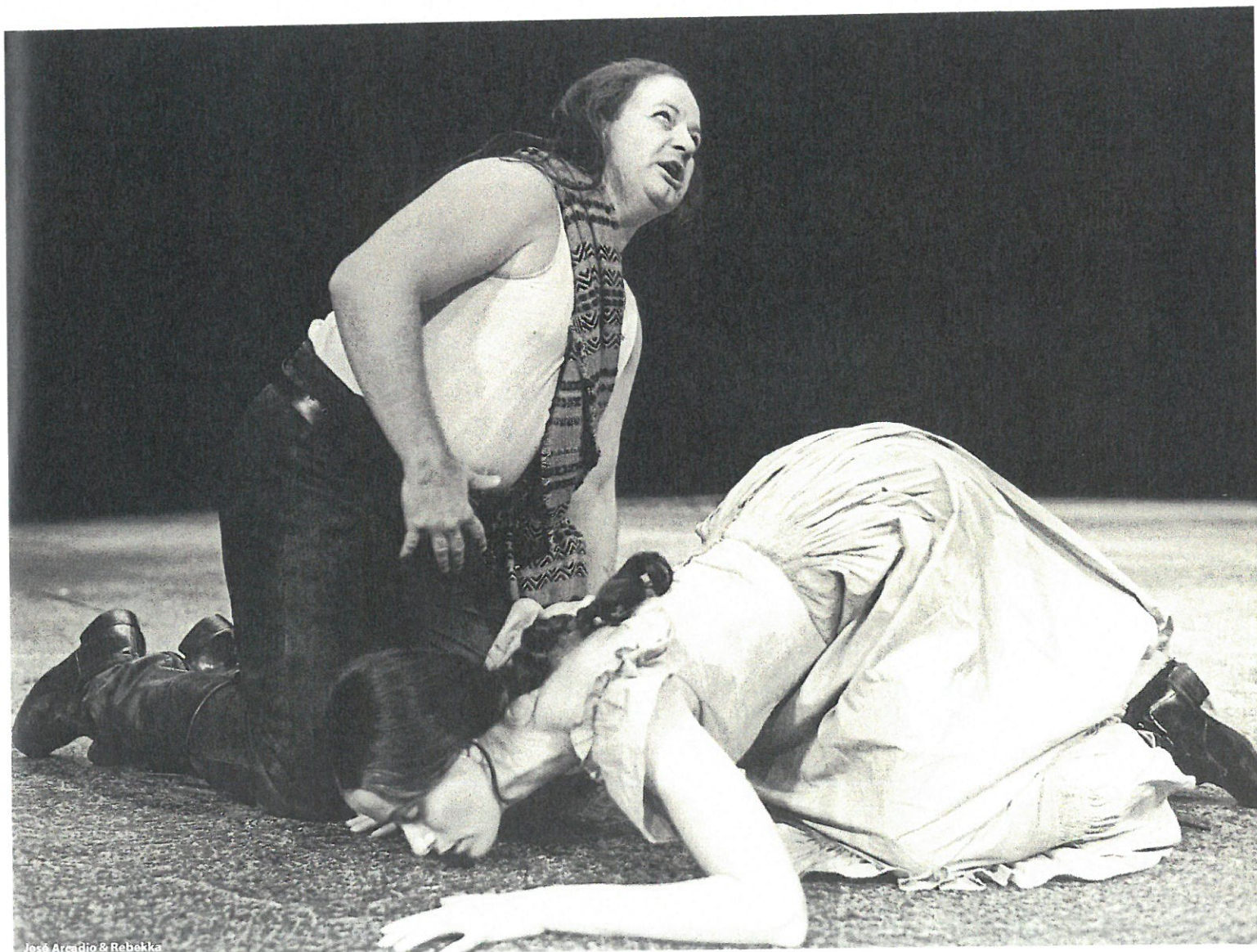
Latinamerika hverken ønsker, eller har nogen grund til, at blive en viljeløs brik; det er heller ikke bare ønsketænkning, at dets søgen efter uafhængighed og originalitet kunne blive noget, vesten kunne stræbe efter. Omvendt synes de frem-

skredne navigationsmuligheder, som har indsnævret sådanne distancer mellem Amerika og Europa, dog alligevel at have fremhævet vores kulturelle afstande. Hvorfor er originaliteten, som litteraturen så beredvilligt har skænket os, så mistroisk blevet os nægtet i vores vanskelige forsøg på sociale ændringer? Hvorfor tænke, at de sociale retfærdigheder som progressive europæere har søgt for deres egne lande, ikke også kan være et mål for Latinamerika, med forskellige metoder til andre kon-ditioner? Nej: Vores histories umådelige vold og smerte er re-sultatet af ældgamle uretfærdigheder og uudtalt bitterhed og ikke en sammensværgelse, udtænkt mange tusinde kilometer fra vores hjemland: Men mange europæiske ledere og tænkere har tænkt sådan, med en barnlighed som hos veteraner, der har glemt det frugtbare overskud fra deres ungdom, som om det var umuligt at få en anden skæbne end at lægge sit liv i hæn-derne på verdens to stormagter. Det, kære venner, er vores en-somheds målestok.

På trods af dette, undertrykkelse, udplyn-dring og forladt-hed, giver vi igen med livet. Hverken floder eller plager, hun-gersnød eller naturkatastrofer, end ikke de evige krige århun-drede efter århundrede, har været istand til at undertrykke de vedvarende fordele ved livet frem for døden. Fordele som vok-ser og fremskyndes; hvert år fødes der 74 millioner flere end der dør, og hvert år overlever et tilfredsstillende antal nye, sva-rende til at mangfoldiggøre New Yorks indbyggertal 7 gange. De fleste af disse fødsler sker i landene med færrest ressourcer – dette gælder også landene i Latinamerika. Omvendt har de fleste velstående lande haft succes med at samle ødelæggende kræfter og at tilintetgøre, ikke bare alle de mennesker, som har eksisteret indtil i dag, men også det samlede antal levende væse-ner, der nogensinde har levet og åndet på denne ulykkelige planet.

Uddrag fra Gabriel García Márquez' Nobelpristale, 1982

ENSOMHEDENS DIALEKTIK

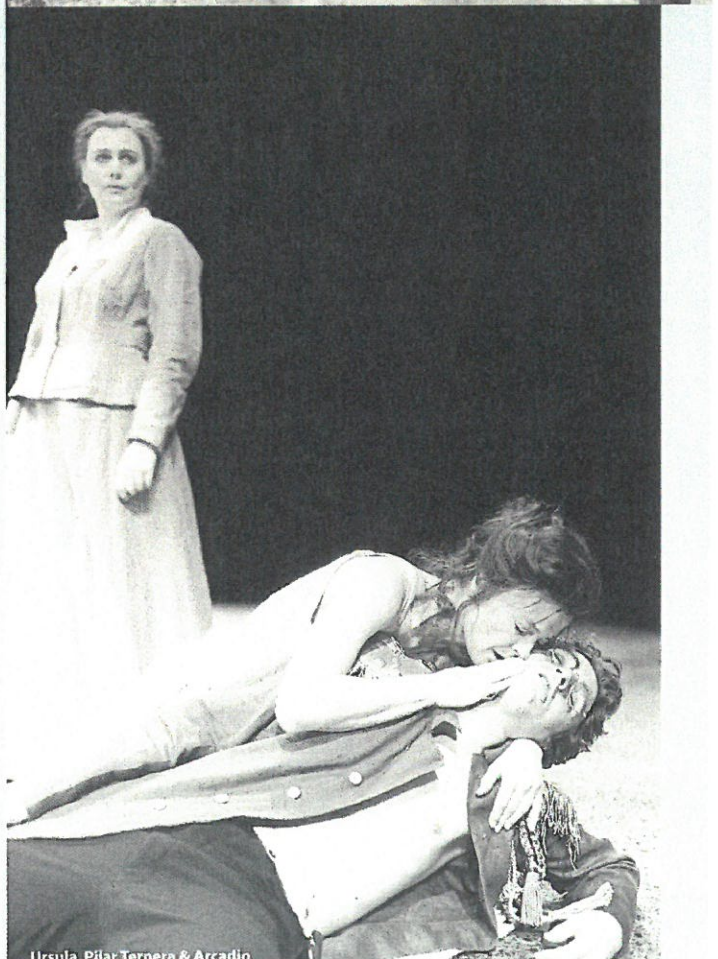
Alle mennesker *føler* sig på et eller andet tidspunkt i deres liv alene; alle mennesker *er* på et eller andet tidspunkt alene. At leve betyder at skilles fra det vi var for at forvandle os til det vi skal blive i en ukendt fremtid. Ensomheden er det menneskelige vilkårs dybeste kendsgerning. Mennesket er det eneste væsen, der ved at det er alene, og det eneste som søger efter et andet. Dets natur – såfremt det ord kan anvendes om mennesket, som har "opfundet" sig selv ved at sige nej til naturen – er en eneste længsel efter at realisere sig selv i en anden. Således er mennesket nostalgi og søgen efter fællesskab. Hver gang det er bevidst om sig selv, føler det den andens fravær, med andre ord ensomhed.

Fostret er ét med verden omkring det; det er rent og råt liv, ubevidst om sig selv. Først når vi fødes, bryder vi båndene til det blinde liv vi levede i moderskødet, hvor der ingen hvile er mellem lyst og tilfredsstillelse. Vi fornemmer forandringen som adskillelse og brud, som forladthed, som et styrt ud i en fremmed eller fjendtlig omverden. Mens vi vokser op, forvandler denne første fornemmelse sig til en følelse af ensomhed og senere til bevidsthed: Vi er dømt til at være alene, men også til at overvinde vores ensomhed og atter knytte båndene, som forbandt os med livet i en paradisiske fortid. Alle vore anstrengelser går ud på at fortrænge ensomheden, som har en dobbelt betydning: på den ene side selvbevidsthed, på den anden længsel efter at undslippe fra sig selv. Ensomheden – vort livs egentlige vilkår – forekommer os som en prøve og en renselse, ved hvis slutning vor angst og ustabilitet forsvinder. Ved udgangen fra ensomhedens labyrint finder vi fylde og genforening (som er ro og lykke) og harmoni med verden.

Det folkelige sprog genspejler denne dualisme ved at identificere ensomhed med lidelse. Kærlighedssorg er ensomhedssorg. Fællesskab og ensomhed, kærlighed og længsel, modsiger og supplerer hinanden på en og samme tid. Men ensomhedens forløsende kraft tydeliggør også vores dunkle, men levende skyldfølelse: det ensomme menneske er "faldet fra Guds hånd". Ensomheden er både dom og soning. Den er en straf, men den er også et løfte om, at vores eksil får ende. Alt liv er gennemtrængt af denne dialektik. (...)

Af kærligheden – der som begær er hunger efter fællesskab, efter undergang og død som efter genfødsel – forlanger vi, at den skal give en smule sandt liv, en smule sand død. Vi forlanger hverken lykke eller hvile af den, blot et øjeblik, et eneste øjeblik livsfylde, hvor modsætninger opløses og liv og død, tid og evighed smelter sammen. Dunkelt forstår vi, at liv og død kun er to – antagonistiske, men komplementære – faser af samme virkelighed. Skabelse og ødelæggelse bliver ét i kærlighedsakten: i en brøkdelt af et sekund aner mennesket en mere fuldkommen eksistens. (...)

Kærligheden er et valg, et frit valg, måske, af vor skæbne, en pludselig opdagelse af den hemmeligste og mest skæbnesvangre

Ursula, Pilar Ternera & Arcadio

del af vort væsen. Men at vælge kærligheden er umuligt i vort samfund. (...)

For at realisere sig selv må kærligheden overtræde vor verdens love. I vor tid er kærligheden skandale, uorden, overtrædelse: at sammenligne to stjerner, som lader hånt om deres baners skæbnebestemte lov og mødes midt i rummet. Den romantiske opfattelse af kærligheden, som indebærer brud og katastrofe, er den eneste vi kender i dag, for alt i vort samfund forhindrer kærligheden i at være et frit valg. (...)

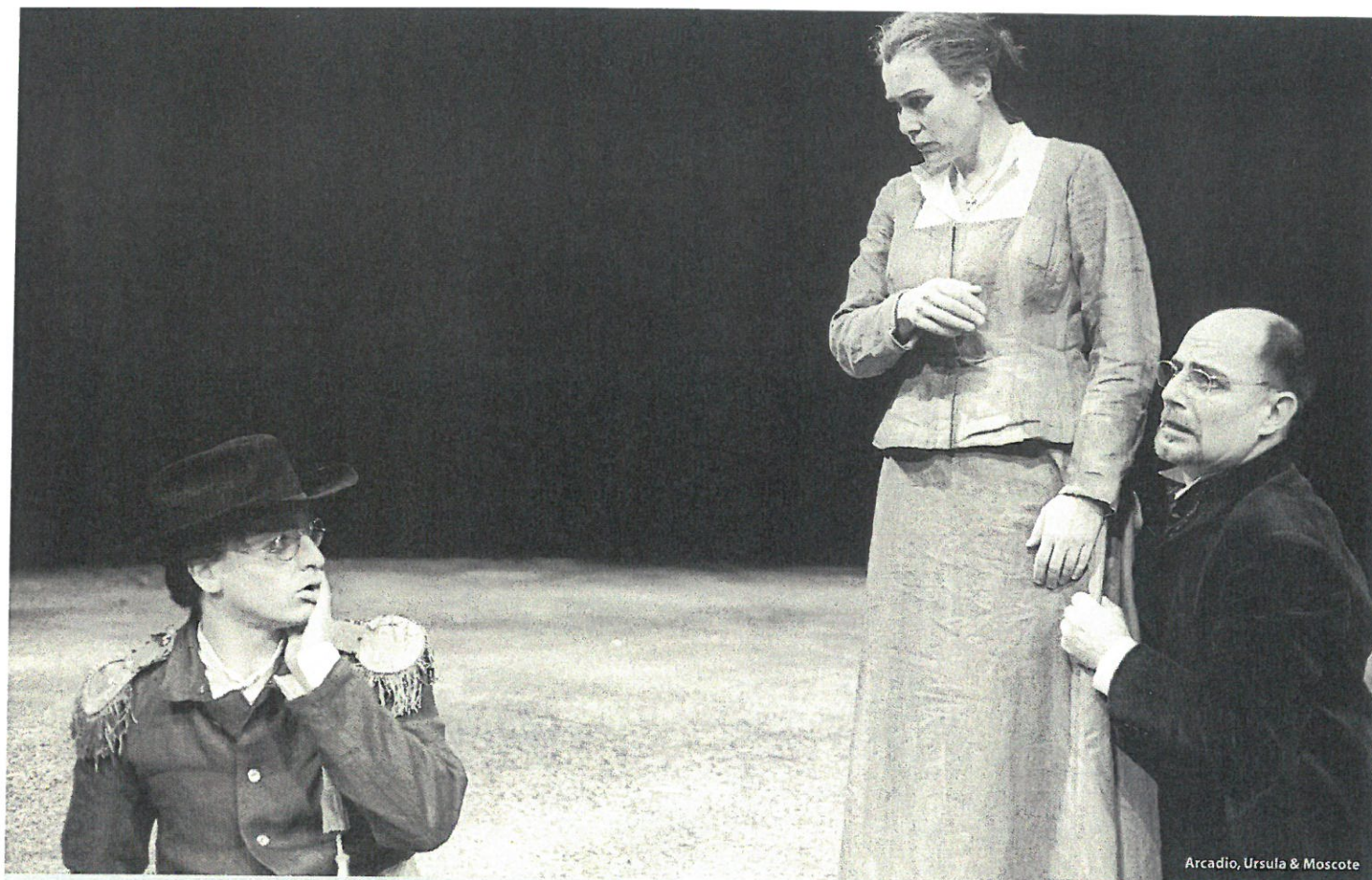
Samfundet fornægter kærlighedens natur ved at opfatte den som en fast forbindelse med det for øje at avle og opfostre børn. Det identificerer den med ægteskabet. (...)

Familiens stabilitet afhænger følgelig af ægteskabet, som bliver en ren afbildning af samfundet med det ene formål at reproducere selvsamme samfund. Derfor er ægteskabet af natur dybt konservativt. At angribe det er ensbetydende med at angribe selve samfundets grundlag. Og af samme grund er kærligheden – uden at ville det – en samfundsskadelig handling, for hver gang det lykkes den at realisere sig selv, ødelægger den et ægteskab og forvandler sig til noget, der er imod samfundets vilje: en åbning af to ensomme væsener, der åbner sig for hinanden og

skaber deres egen verden, en verden der forkaster samfundets løgne, ophæver tid og arbejde og erklærer sig for selvtilstrækkelig. Det er derfor ikke så mærkeligt, at samfundet forfølger kærligheden med samme ondskabsfuldhed hvormed den forfølger poesien – kærlighedens vidnesbyrd – og foreviser dem til en rand- eller undergrundstilværelse, til det forbudtes, det latterliges og det abnormes forvirrede, hemmelige verden. Ligeså lidt kan det undre, at både kærligheden og poesien eksploderer i mærkelige, rene former: en skandale, en forbrydelse, et digt. (...)

At forsvare kærligheden har altid været et farligt, samfundsskadeligt foretagende; nu begynder det endog at blive et revolutionært. Kærlighedens problem i vor moderne verden viser tydeligt, hvordan ensomhedens dialektik i sin dybeste manifestation truer med at strande på samfundet selv. Vort sociale liv afviser næsten enhver mulighed for sandt erotisk fællesskab.

Kærligheden er et af de klareste eksempler på det dobbelte instinkt, som får os til at gå dybere ind i os selv, men samtidig også langt ud over os selv for at realisere os i en anden: død og genskabelse, ensomhed og fællesskab. Men det er ikke det eneste. I hvert menneskes liv er der perioder, som både er brud og genforening, adskillelse og forsoning. Hver af disse faser er et forsøg på at overvinde vores ensomhed og dykke ned i fremmede verdener. (...)

Arcadio, Ursula & Moscote

Ensomhedsfølelsen, en nostalgisk længsel efter den krop vi blev revet ud af, er længsel efter et bestemt sted. Ifølge en ældgammel forestilling, som findes hos næsten alle folk, er dette sted verdens midtpunkt, universets navle. Undertiden identificeres det med paradiset, og begge med gruppens mytiske eller virkelige oprindelsessted. (...)

Vi er ikke blot blevet fordrevet fra verdens centrum, men også fordømt til at søge efter det i jungler og ørkener, på stejle stier eller i labyrintens underjordiske gange. Der var engang en tid, der ikke var følge og fortsættelse, men en bestandigt flydende strøm af et evigt nu, som rummede alle tider, fortid og fremtid. Da mennesket blev forvist fra den evighed, hvor alle tider er én, tumlede det ind i den kronometriske tid og blev slave af uret og kalenderen og "tiden der går". Så snart tiden blev inddelt i igår, idag og imorgen, i timer, minutter og sekunder, ophørte mennesket med at være ét med tiden og således også med at være ét med virkeligheden. Når man siger "i dette øjeblik", er dette øjeblik allerede forbi. Denne rumlige tidsmåling skiller mennesket fra virkeligheden, det evige nu, og gør – ifølge Henri Bergson – alle de nu'er som virkeligheden giver sig tilkende i, til lutter gøglebilleder. (...)

Denne tvedeling kommer til udtryk i modsætningen mellem historie og poesi. I myten som i den religiøse fiesta og i børnenes fortællinger har tiden ingen datoer: "Der var engang...", "I de dage da dyrene kunne tale...", "I begyndelsen...". Og denne begyndelse, som ikke er det og det år eller den og den dag, rummer alle begyndelser og fører os ind i den levende tid, hvor alt faktisk begynder hvert øjeblik. Gennem ritualer, som realiserer og reproducerer en mytisk beretning, og også gennem poesi og eventyr, får mennesket adgang til en verden, hvor alle modsætninger opløses. (...)

Det moderne menneske har sonderlemmet myterne med sin forstand, men har ikke kunnet odelægge dem. Mange af vore videnskabelige sandheder, ligesom størsteparten af vore moralske, politiske og filosofiske opfattelser, er kun nye udtryk for tendenser, som tidligere blev legemliggjort i mytiske former. Vor tids rationelle sprog kan knap nok skjule disse gamle myter. Utopier – især moderne politiske utopier – er, på trods af deres rationalistiske forklædninger, voldsomt koncentrerede udtryk for den tendens, der får ethvert samfund til at drømme om en guldalder, som den sociale gruppe blev fordrevet fra og som menneskene vil vende tilbage til på den yderste dag. Moderne fiestas – politiske møder, parader, demonstrationer og andre rituelle handlinger – bebuder dagens komme, forløsningens dag. Alle håber på, at samfundet vil vende tilbage til sin originale frihed og mennesket til sin primitive renhed. Så vil historien gå til ende. Tiden vil ophøre med at plage os med tvivl, med nødvendigheden af at vælge mellem godt og ondt, retfærdighed og uretfærdighed, virkelighed og fantasi. Det evige nus, det bestandige fællesskabs rige vil vende tilbage. Virkeligheden vil rive sine masker af, og vil endelig kunne kende den og vore medmennesker. (...)

Det moderne menneske holder af at foregive at det tænker årvågent. Men denne årvågne tænkning har ført os ind i et mareridts labyrint, hvor torturkamrene gentages i det uendelige i fornuftens spejle. Når vi slipper ud igen, opdager vi måske, at vi har drømt med åbne øjne, og at fornuftens drømme er utålelige. Og så begynder vi måske endnu engang at drømme med lukkede øjne.

(uddrag fra *Ensomhedens Labyrint*, på dansk ved Peer Sibast, Husets Forlag, 1986.)

Anne-Vibeke Mogensen

Anne-Vibeke er født 1953 i København. Interessen for de skrå brædder stammer fra barndomshjemmet, hvor forældrene var opera-interesserede, og allerede som 6-årig var Anne-Vibeke at finde oppe på galleriet i Det Kgl. Teater. Efter sin studentereksamen påbegyndte Anne-Vibeke dramaturgistudiet på Aarhus Universitet. Som 19-årig blev hun optaget på Skuespillerskolen ved Aarhus Teater, hvor hun efter endt uddannelse var ansat to år (1975-77) og medvirkede bl.a. i *Snedronningen* og den berømte *Dødens Triumf*. Så fulgte 8 år og 27 roller på Svalegangen, hvorefter Anne-Vibeke flyttede til København. Hun har haft opgaver på Husets Teater, Bådteatret, Betty Nansen og Det Danske Teater. Udover teater har Anne-Vibeke lavet film og tv, bl.a. i *Madam Suhrs Varité*, et direkte underholdningsprogram, *Dage på en Sky* af Kjeld Abell, satireprogrammet *UFF – der er billeder på vej*, og serierne *Mellem Venner*, *Strisser på Samsø* samt efterfølgeren til *Klinkevals*, som udsendes som serie eller film. Hun kan desuden høres i radioens P4 i lørdagsføljetonen *Alfred Larsen* frem til maj 2000.

Anne-Vibeke har siden 1993 været en del af det faste ensemble på Aarhus Teater, hvor hun i de senere år har kunnet opleves som Heksen i *Fyrtøjet*, Grevinden i *Me and My Girl*, Maria i *Helligtrekongersaften*, Charlotte Hay i *Privatliv i Provinsen*, Madame Thénadier i *Les Misérables* og senest Fru Pagh i *De lystige Koner i Windsor* og Prudence i *Kameliadamen*. Senere i denne sæson kan Anne-Vibeke desuden ses i *Den blinde Maler*.

Henning Olesen

Henning er født og opvokset på Fanø, inden han tog studentereksamen i Esbjerg og videre til medicinstudiet i Århus.

Efter fem år på medicinstudiet på Aarhus Universitet – med flere og flere roller ved studenter-scenen – sprang Henning fra og valgte at blive skuespiller. Han var medstifter af Team Teatret, som var Danmarks første rigtig kol-

lektivt styrede teater, og som senere blev model for loven om egnsteatre. Henning er tilhænger af kollektiv-tankens i teaterbranchen og var ligeledes aktiv i miljøet omkring Vestergade 58. Efter 10 år på Team Teatret blev Henning freelance og herefter tilknyttet Odense Teater.

Efter 4 år i teatergruppen Banden i Odense arbejdede han atter freelance med opgaver for bl.a. Vintapperteatret og Grønnegårds Teatret.

I 1990 vendte Henning tilbage til Århus som en del af ensemblet på Svalegangen og fortsatte i 1992 videre til Aarhus Teater, og her er listen over markante roller lang – bl.a. Muldvarp i *Vinden i Piletræerne*, Odysseus i *Odysseén*, Roy Cohn i *Engle i Amerika*, Willy Loman i *En Sælgers Død* og senest Koch i Jens Christian Grøndahls *Hvor var vi lykkelige* i efteråret 1999.

Stinne Hedrup

Stinne er født 27. december 1972 kl. 21.30 i Århus men er opvokset på Djursland i byen med Jyllands eneste rundkirke. Gymnasietiden udspillede sig på Katedralskolen, og få år senere rykkede hun over på den anden side af gaden og uddannede sig på Skuespillerskolen ved Aarhus Teater 1994-98.

I mellemtiden spillede Stinne studenterrevy to år i træk og var på sommerturnéer med The Loyal Shakespeare Compagni med forestillingerne *Som Vi Behager*, *Kong Lear* og *Othello*. Sidst men ikke mindst optrådte hun som tryllekanin og løve i et børneshow.

Stinne medvirkede i 3 professionelle op sætninger, mens hun gik på skuespillerskolen; *Linda og andet godt fra Århus Midtby*, *Englemageren* under scenetjeneste på Svalegangen og May i præsentationsforestillingen *Fool for Love* samt Aya i afgangsfeststillingen *De sidste Fristelser*. Efter endt uddannelse har Stinne medvirket i en uendelig mængde små roller i *Les Misérables* på Aarhus Teater, trommeslageren Grace i *Fame* på Odense & Aarhus Teater, Karen i *Dansetimen* på Aarhus Teater og senest Joanne i *Rent* på Aalborg Teater.

Hun har ved siden af skuespillerjobbet løbende optrådt med serveringsteatret Cafe Kølbert de sidste 4-5 år.

Sofie Pallesen

Det er nok ikke helt tilfældigt, at Sofie har valgt skuespillerjobbet som sin levevej. Både hendes mor, far og søster er uddannede skuespillere. Sofie blev optaget på Skuespillerskolen ved Aarhus Teater i 1995 og blev i sommeren 1999 færdig. I 1998/99 kunne Sofie ses på scenen i holdets præsentationsforestilling *Wa' Shå-Hva?* som spillede for fulde huse, og i afgangsfeststillingen *Guder: Fantomsmerter*. Efter endt uddannelse er Sofie ansat i ensemblet og fik sin scenedebut i Astrid Saalbachs meget roste *Dansetimen* – i øvrigt sat i scene af hendes moder, Kirsten Peuliche, i september 1999.

Mikkel Vadsholt

Mikkel er født i Ålborg 1970 og færdiguddannet på Skuespillerskolen v/Aarhus Teater i 1997, hvor han spillede Mol i afgangsfeststillingen *Vovet Pels*.

Mikkel debuterede på scenen i *Barselsstuen* i 1997 på Aalborg Teater, hvor han også har medvirket i *Helligtrekongersaften* og *Cyrano* i 1998. Herefter gik turen over sundet til *Romeo og Julie* på Østre Gasværk og *Cut-up* på Teater Mungo Park. Mikkel har ved siden af de skrå brædder lavet film og tv. I 1998 medvirkede han i Anders Thomas Jensens Oscar-belønnede kortfilm *Valgaften* og i 1999 i kortfilmen *Indien*. Vi kommer til at se mere til Mikkel på tv-skærmen i løbet af 2000, i to tv-serier på DR, *Edderkoppen*, som udsendes marts/april og *Rejseholdet* som ruller over skærmen i november. Han medvirker desuden i *Olsenbandens første Kup*, hvor de sidste 7 af julekalenderen udsendes i påsken på TV2 og i tv-filmen *Manden med Tubaen* produceret for TV2 af Per Holst Film. Mikkel kan også ses på teatret i opsætningen af *Genboerne* maj/juni 2000.